

A – Dejavnost Sodišča za uslužbence leta 2009

Paul Mahoney, predsednik

1. Sodne statistike Sodišča za uslužbence za leto 2008 so pokazale, da je bilo prvič po desetih letih število tožb, vloženih na področju evropskih javnih uslužbencev, precej manjše od števila tožb, vloženih v preteklem letu. Število v letu 2009 vloženih tožb (113) kaže na to, da pojav, ugotovljen v prejšnjem letu, ni bil enkraten dogodek. Zdi se, da se je potrdil preobrat težnje povečevanja števila zadev s področja javnih uslužbencev. Tako kot preteklo leto lahko domnevamo, da je na ta razvoj vplivalo pravilo, da se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, ki je začelo veljati s Poslovníkom Sodišča za uslužbence 1. novembra 2007.

To leto je bilo število končanih zadev občutno večje kot pretekli leti. To lahko predvsem pripišemo dejstvu, da je Sodišče za uslužbence po sodbi z dne 22. decembra 2008 v zadevi *Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji* (C-443/07 P) lahko končalo 32 zadev, ki so bile povezane s to „poskusno“ zadevo. Kljub temu pa 18 zadev, povezanih z zadnjenavedeno, zdaj še poteka.

Razlika v številu med končanimi (155) in predloženimi zadevami (113) leta 2009 je prvič od ustanovitve Sodišča za uslužbence močno pozitivna, zato se je stanje glede nerešenih zadev tega sodišča prvič občutno izboljšalo. Število nerešenih zadev je le še 175, medtem ko jih je bilo konec leta 2008 217.

Postopki, ki se končajo s sodbo, povprečno trajajo 15,1 meseca, kar pomeni občutno skrajšanje povprečnega trajanja postopka v primerjavi s povprečnim trajanjem iz preteklega leta, ki je bilo 17 mesecev.

Čeprav se Sodišče za uslužbence seveda veseli, da lahko predloži tako zadovoljive sodne statistike, pa je treba poudariti izjemne okoliščine, ki so omogočile dosego teh števil, in opozoriti zlasti na to, da je okoliščina, da je razlika v številu med končanimi in predloženimi zadevami leta 2009 zelo pozitivna, povezana predvsem s posledicami zgoraj navedene sodbe *Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji*. Številke iz let 2007 in 2008, ki odražajo ravnotežje med številom končanih in predloženih zadev, so prav gotovo ustrežnejši pokazatelj dejanskih zmogljivosti izdajanja sodb Sodišča za uslužbence.

2. Tega leta si je Sodišče za uslužbence prizadevalo izpolniti zakonodajalčevo željo olajšati mirno reševanje sporov na vseh stopnjah postopka. Kljub temu je bilo mogoče samo dve zadevi končati z mirno rešitvijo spora na predlog senata. Sodišče za uslužbence meni, da je to nizko število mogoče pripisati predvsem nenaklonjenosti strank, še posebej institucij, čeprav je bila zadeva v številnih primerih primerna za mirno rešitev spora in je priložnost za dosego take rešitve spora dejansko obstajala. V zvezi s tem so senati imeli občutek, da bi institucije v nekaterih zadevah lahko sklenile mirno rešitev spora le, če bi bile prepričane, da so storile napako. Vendar se lahko tudi drugi, ne nujno pravni dejavniki, med katerimi je pravičnost, upoštevajo za utemeljitev sklenitve mirne rešitve spora.

3. Pri Splošnem sodišču Evropske unije so bile vložene pritožbe zoper 31 odločb, ki jih je izreklo Sodišče za uslužbence, kar pomeni 32,98 % izpodbijanih odločb in 32,29 % vseh končanih zadev,

v kar niso všteti primeri enostranskega umika ene od strank.¹ Splošno sodišče Evropske unije je razveljavilo 10 odločb Sodišča za uslužbence.

4. Na področju sestave Sodišča za uslužbence je leto 2009 zaznamoval prihod nove sodnice, M.-I. Rofes i Pujol, in sicer po odstopu predsednika drugega senata, H. Kanninena, zaradi njegovega imenovanja za sodnika na Splošnem sodišču Evropske unije. H. Tagaras je bil 7. oktobra 2009 izvoljen za predsednika drugega senata.

5. Sodišče za uslužbence se je prav tako 7. oktobra 2009 odločilo spremeniti merila za dodelitev zadev senatom, tako da so ti manj specializirani.

6. V nadaljevanju bodo opisane najpomembnejše odločbe Sodišča za uslužbence, ki se nanašajo na postopek, vsebinsko presojo, izdatke in stroške postopka ter nazadnje na postopke za izdajo začasne odredbe. Tradicionalno poglavje, namenjeno pravni pomoči, je bilo letos izbrisano, ker pri tem ni bilo nobene pomembne novosti.

I. Postopek

Pristojnost Sodišča za uslužbence

Sodišče za uslužbence je v zadevi *Labate proti Komisiji* (sklep z dne 29. septembra 2009, F-64/09) obravnavalo tožbo zaradi nedelovanja, ki jo je na podlagi člena 232 ES vložila oseba, „za katero veljajo [...] [K]adrovski predpisi“ za uradnike Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi) v smislu člena 91 teh kadrovskih predpisov, in ki ni bila v sporu s Komisijo kot z institucijo, ampak kot z organom, ki je v tej instituciji pristojen za imenovanja, torej z institucijo kot delodajalcem. Sodišče za uslužbence je razsodilo, da je o vprašanju, ali je tožeča stranka v navedenem sporu lahko vložila tožbo zaradi nedelovanja na podlagi člena 232 ES, lahko odločalo le sodišče, pristojno za odločanje o tožbah zaradi nedelovanja, ki jih vložijo posamezniki, to je Splošno sodišče. Sodišče za uslužbence mu je zato odstopilo to zadevo na podlagi člena 8(2) Priloge I k Statutu Sodišča.

Ustavitev postopka

Sodišče za uslužbence je bilo v zadevi *Chassagne proti Komisiji* (sklep z dne 18. novembra 2009, F-11/05 RENV) soočeno s položajem, v katerem je tožeča stranka jasno izrazila, da ne namerava vztrajati pri svojih trditvah, čeprav uradno ni umaknila tožbe v smislu člena 74 Poslovnika. Sodišče za uslužbence je po opredelitvi strank odločilo, da mora v skrbi za ustrezno sodno varstvo in ob upoštevanju vztrajnega nedelovanja tožeče stranke v skladu s členom 75 Poslovnika po uradni dolžnosti ugotoviti, da je tožba postala brezpredmetna in da je treba postopek ustaviti.²

¹ Razmerje med odločbami, zoper katere so bile vložene pritožbe, in končanimi zadevami, v kar niso všteti enostranski umiki ene od strank, je mogoče označiti kot večjo „stopnjo izpodbijanja“ odločb Sodišča za uslužbence kot razmerje med odločbami, zoper katere so bile vložene pritožbe, in izpodbijanimi odločbami, ob upoštevanju dejstva, da se nekaj zadev vsako leto konča z mirno rešitvijo spora.

² V istem smislu glej sklep z dne 22. oktobra 2009 v zadevi *Aayhan proti Parlamentu* (F-10/08).

Pogoji dopustnosti

1. Pojem akta, ki posega v položaj

Sodišče za uslužbence je v združenih zadevah *Violetti in drugi ter Schmit proti Komisiji* (sodba z dne 28. aprila 2009, F-5/05 in F-7/05*, zoper katero je bila vložena pritožba pri Splošnem sodišču Evropske unije)³ na vprašanje, ali odločba, s katero direktor Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF) pošlje nacionalnim sodnim organom podatke, ki jih je urad pridobil med notranjimi preiskavami zadev, ki bi lahko imele za posledico kazenski postopek proti uradniku, pomeni akt, ki posega v položaj tega uradnika v smislu člena 90a Kadrovskih predpisov, odgovorilo pritrdilno. Med drugim je namreč ugotovilo, da take odločbe ni mogoče obravnavati kot samo vmesne ali pripravljalne, razen če se odvzame ves učinek določbi iz člena 90a, drugi stavek, Kadrovskih predpisov, na podlagi katere lahko vsak posameznik, za katerega veljajo Kadrovski predpisi, pri direktorju OLAF vložijo pritožbo v smislu člena 90(2) teh kadrovskih predpisov zoper akt, ki v zvezi s preiskavo OLAF posega v njegov položaj. Poleg tega je Sodišče za uslužbence ugotovilo, da bi bilo tako odločitev težko obravnavati, kot da ni akt, ki posega v položaj, medtem ko je zakonodajalec sam predvidel potrebo, da se za notranje preiskave OLAF določijo stroga procesna jamstva in, natančneje, da so najpomembnejši akti, ki jih OLAF sprejme na podlagi takih preiskav, zavezani upoštevanju temeljnega načela pravice do obrambe, ki vključuje zlasti pravico do izjave.

2. Roki

V sodbi z dne 6. maja 2009 v zadevi *Sergio in drugi proti Komisiji* (F-137/07) je bilo pojasnjeno, da če je jasno, da je odvetnik vložil pritožbo v imenu uradnikov ali uslužbencev, lahko uprava upravičeno meni, da prvonavedeni postane naslovnik odločbe, sprejete kot odgovor na to pritožbo. Če ni nasprotnih navedb, ki bi jih uprava prejela pred obvestilom o svojem odgovoru, to obvestilo, naslovljeno na odvetnika, torej velja kot obvestilo uradnikom ali uslužbencem, ki jih zastopa, in zato povzroči, da začne teči rok treh mesecev, določen v členu 91(2) Kadrovskih predpisov.

V sklepu z dne 8. julija 2009 v zadevi *Sevenier proti Komisiji* (F-62/08, zoper njega je bila vložena pritožba pri Splošnem sodišču Evropske unije) je bilo v zvezi z računanjem rokov predhodnega postopka opozorjeno, da se je – ker v Kadrovskih predpisih ni posebnih pravil glede rokov iz njihovega člena 90 – treba sklicevati na Uredbo (EGS, Euratom) št. 1182/71 Sveta z dne 3. junija 1971 o določitvi pravil glede rokov, datumov in iztekov rokov (UL L 124, str. 1).

Poleg tega je bilo v tem sklepu podrobneje razloženo, da člena 91(3), druga alineja, Kadrovskih predpisov – v skladu s katerim začne rok za vložitev pritožbe teči od začetka, če je pritožba zavrnjena z izrecno odločitvijo po tem, ko je bila že zavrnjena z molkom organa, vendar pred pretekom roka za vložitev pritožbe – ni mogoče uporabiti v fazi predloga in pred vložitvijo pritožbe. To posebno določbo, ki se nanaša na načine računanja rokov za tožbo, je namreč treba razlagati z jezikovno razlago in strogo. Torej izrecna zavrnitev predloga – po tem, ko je bil isti predlog, ki ima značilnosti izključno potrditvenega akta, zavrnjen zaradi molka organa – zadevnemu uradniku ne more omogočiti nadaljevanja predhodnega postopka s tem, ko mu začne teči nov rok za vložitev pritožbe.

³ Sodbe, označene z zvezdico, so prevedene v vse uradne jezike Evropske unije, razen v irščino.

3. *Novo pomembno dejstvo*

V sklepu z dne 11. junija 2009 v zadevi *Ketselidou proti Komisiji* (F-81/08) je bilo opozorjeno, da če sodišče Skupnosti s sodbo ugotovi, da so bili s splošno upravno odločbo kršeni Kadrovski predpisi, ta ugotovitev za uradnike, ki niso pravočasno izkoristili možnosti za pritožbo, ki jim jo dajejo Kadrovski predpisi, ne pomeni novega dejstva, ki lahko utemelji vložitev zahteve za ponovno presojo posamičnih odločb, ki jih sprejme OPI in se nanašajo na te osebe. Sodišče za uslužbence s to odločitvijo sledi ustaljeni sodni praksi Sodišča in Splošnega sodišča.

II. **Vsebinska presoja**

Splošna načela

1. *Nepriстойnost avtorja akta*

V sodbi z dne 30. novembra 2009 v zadevi *Wenig proti Komisiji* (F-80/08*) je bilo podrobneje razloženo, da spoštovanje načela pravne varnosti zapoveduje – čeprav nobena pisna določba tega izrecno ne predvideva – da so odločbe v zvezi z izvajanjem pooblastil, ki so s Kadrovskimi predpisi podeljena OPI in s Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: PZDU) organu, pooblaščenemu za sklepanje pogodb (v nadaljevanju: OPSP), ustrezno objavljene na načine in v oblikah, ki jih mora določiti uprava. Če ni ustrezne objave, take odločbe ni mogoče izdati zoper uradnika, na katerega se nanaša posamična odločba, sprejeta na njeni podlagi. Tožbenemu razlogu glede nepriстойnosti avtorja sporne posamične odločbe je treba zato ugoditi in navedeno odločbo razglasiti za nično.

2. *Sklicevanje na direktive*

Sodišče za uslužbence je v sodbah z dne 30. aprila 2009 v zadevi *Aayhan in drugi proti Parlamentu* (F-65/07*) in z dne 4. junija 2009 v združenih zadevah *Adjemian in drugi proti Komisiji* (F-134/07 in F-8/08), pri čemer je bila zoper zadnjenavedeno vložena pritožba pri Splošnem sodišču Evropske unije, podrobneje razložilo, da direktiv, naslovljenih na države članice, in ne na institucije, ni mogoče obravnavati, kot da same po sebi navedenim institucijam nalagajo obveznosti glede njihovih odnosov z zaposlenimi. Vendar na podlagi te ugotovitve ni mogoče izključiti vseh možnosti sklicevanja na direktivo glede odnosov med institucijami in njihovimi uradniki ali uslužbenci. Prvič, določbe direktive namreč lahko institucijo zavezujejo posredno, če so odsev splošnega pravnega načela, ki ga mora torej posamezna institucija uporabljati kot takega. V zvezi s tem je Sodišče za uslužbence med drugim razsodilo, da čeprav je stalnost zaposlitve pomemben element zaščite delavcev, pa ni splošno pravno načelo, z vidika katerega bi lahko presojali zakonitost akta institucije. Drugič, direktiva je lahko za institucijo zavezujoča tudi, če naj bi ta na podlagi svoje organizacijske avtonomije in v okviru Kadrovskih predpisov izpolnjevala posebno obveznost, določeno z direktivo, ali če bi se splošen interni akt izrecno skliceval na ukrepe, ki jih je določil zakonodajalec na podlagi pogodb (glej v zvezi s tem člen 1e(2) Kadrovskih predpisov, ki določa, da se uradnikom „zagotovijo delovni pogoji, skladni z ustreznimi standardi zdravja in varnosti, ki morajo biti vsaj enakovredni minimalnim zahtevam, veljavnim v skladu z ukrepi, sprejetimi na teh področjih na podlagi [p]ogodb“). Tretjič, institucije morajo v skladu z dolžnostjo lojalnega sodelovanja, ki jim je naložena na podlagi člena 10, drugi odstavek, ES za zagotavljanje razlage, ki je v skladu s pravom Skupnosti, pri svojem ravnanju v vlogi delodajalca kolikor je mogoče upoštevati zakonodajne določbe, sprejete na ravni Skupnosti.

3. Meje diskrecijske pravice uprave

Čeprav Sodišče za uslužbence skrbno pazi, da ne bi s svojo analizo nadomestilo analize uprave, zlasti na področjih, na katerih ima ta na podlagi predpisov široko diskrecijsko pravico, je vseeno moralo odpraviti odločbe, ki so vsebovale očitno napako pri presoji. Sodišče za uslužbence je iz tega razloga razglasilo za nično odločbo o odpovedi delovnega razmerja (sodba z dne 7. julija 2009 v zadevi *Bernard proti Europolu*, F-54/08) in odločbo o zavrnitvi napredovanja (sodba z dne 17. februarja 2009 v zadevi *Stols proti Svetu*, F-51/08, zoper katero je bila vložena pritožba pri Splošnem sodišču Evropske unije). Sodišče za uslužbence je tudi opozorilo, da če se uprava odloči omejiti izvajanje svoje diskrecijske pravice z notranjimi pravili, so taka pravila zavezujoča in sodišče pooblašča za okrepitev nadzora (glede „standardov za ocenjevanje“, ki jih morajo spoštovati ocenjevalci institucije, glej sodbo z dne 17. februarja 2009 v zadevi *Liotti proti Komisiji*, F-38/08, zoper katero je bila vložena pritožba pri Splošnem sodišču Evropske unije). Vsekakor pa uprava mora upoštevati splošna pravna načela (glede presoje, za katero je bilo razsojeno, da je v nasprotju z načelom enakega obravnavanja, glej sodbo z dne 11. februarja 2009 v zadevi *Schönberger proti Parlamentu*, F-7/08).

4. Razlaga prava Skupnosti

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 29. septembra 2009 v združenih zadevah *O proti Komisiji* (F-69/07 in F-60/08*) razsojalo o zakonitosti odločbe, s katero je Komisija tožeči stranki naložila zdravstveno omejitev, kot je določena v členu 100, prvi odstavek, PZDU⁴. Sodišče za uslužbence je – po tem, ko je opozorilo, da je za razlago določbe prava Skupnosti treba upoštevati ne samo izraze v tej določbi, ampak tudi sobesedilo in cilje, ki jih uresničujejo predpisi, katerih del je, ter vse določbe prava Skupnosti – podalo razlago člena 100 PZDU ob upoštevanju zahtev, ki izhajajo iz prostega gibanja delavcev, določenega v členu 39 ES. Sodišče za uslužbence je na trditev tožene stranke, da naj bi sodišče z opiranjem zlasti na člen 39 ES, na katerega se tožeča stranka v svojih pisanjih ni sklicevala, po uradni dolžnosti opravilo nadzor nad zakonitostjo upravnega akta OPSP v zvezi s tožbenim razlogom glede kršitve določbe Pogodbe, odgovorilo, da se s tem, da je podrobno določilo pravni okvir, v katerem je treba razlagati določbo sekundarne zakonodaje, ne izjavlja o zakonitosti te določbe v razmerju do višjih pravnih pravil, vključno s tistimi iz Pogodbe, ampak išče razlago sporne določbe, ki bi jo bilo mogoče uporabiti tako, da bo najbolj v skladu s primarnim pravom in bo najbolj združljiva s pravnim okvirom, v katerega spada.

5. Načelo izvrševanja pogodb v dobri veri

V sodbi z dne 2. julija 2009 v zadevi *Bennett in drugi proti UUNT* (F-19/08) je bilo podrobneje razloženo, da delovno razmerje – čeprav pogodbeno – med institucijo in njenimi uslužbenci ureja PZDU v povezavi s Kadrovskimi predpisi, torej spada v javno pravo. Vendar dejstvo, da za uslužbenca velja sistem upravnega prava Skupnosti, ne izključuje, da je institucija v okviru izvrševanja nekaterih določb pogodbe uslužbenca, katerih namen je dopolnitev navedenega sistema, zavezana spoštovati načelo izvrševanja pogodb v dobri veri, ki je načelo, skupno zakonodajam velike večine držav članic. V obravnavanem primeru je Sodišče za uslužbence ugotovilo, da je tožena stranka kršila načelo izvrševanja pogodb v dobri veri, in ji je naložilo

⁴ Ta člen določa, da kadar se z zdravniškim pregledom, opravljenim pred nastopom dela, ugotovi, da je začasni uslužbenec bolan ali invalid, lahko OPSP glede tveganj, ki izhajajo iz te bolezni ali invalidnosti, prizna, da začne uslužbenec uživati zagotovljene pravice glede invalidnosti ali smrti šele po petih letih od datuma nastopa dela v instituciji.

povračilo nepremoženjske škode, ki je bila povzročena tožečim strankam in je bila posledica občutka, da se niso izpolnila njihova dejanska poklicna pričakovanja.

6. Izvrševanje ničnostne sodbe

V sodbi z dne 5. maja 2009 v zadevi *Simões Dos Santos proti UUNT* (F-27/08, zoper katero je bila vložena pritožba pri Splošnem sodišču Evropske unije) je bilo podrobneje razloženo, da izvrševanje sodne odločbe, s katero je bil neki akt razglašen za ničen zaradi nezadostne pravne podlage, ne more sistematično upravičiti, da lahko uprava sprejme akt z retroaktivnim učinkom, da bi tako prikrila začetno nezakonnost. Taka retroaktivnost je v skladu z načelom pravne varnosti le v izjemnih primerih, če cilj, ki ga je treba uresničiti, to zahteva in ko so ustrezno upoštevana legitimna pričakovanja zadevnih oseb.

V tej zadevi je Sodišče za uslužbence – po tem, ko je ugotovilo, da je izvrševanje ničnostnih sodb posebej težko, ker se zdi, da je vsak ukrep za njihovo izvrševanje, ki je alternativa ukrepom, ki jih je sprejela tožena stranka, glede katerih je bilo razsojeno, da so kršili pravnomočnost in načelo prepovedi retroaktivnosti aktov, vnaprej povezan s težavami – ugotovilo, da dodelitev odškodnine po uradni dolžnosti pomeni obliko povračila, ki najbolje ustreza interesom tožeče stranke in zahtevam službe, ter da poleg tega omogoča zagotovitev polnega učinka ničnostnim sodbam.

Pravice in obveznosti uradnika

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 7. julija 2009 v zadevi *Lebedef proti Komisiji* (F-39/08*, zoper katero je bila vložena pritožba pri Splošnem sodišču Evropske unije) – po tem, ko je opozorilo, da je zastopanje osebja poglobitnega pomena za dobro delovanje institucij Skupnosti in torej za izpolnjevanje njihovih nalog – kljub temu ugotovilo, da sistem, ki posebej določa odobritev napotitev nekaterim predstavnikom zaposlenih, kaže na to, da so uradniki ali uslužbenci, ki niso napoteni, udeleženi pri zastopanju osebja občasno in – izračunano na polletni ali na četrtletni podlagi – njihova udeležba pokriva relativno nizek odstotek delovnega časa. Sodišče za uslužbence je v tem primeru obravnavalo predstavnika zaposlenih, ki je bil napoten za polovico svojega delovnega časa, ki ni posvetil nič delovnega časa službi, v katero je bil razporejen, in ki je izpodbijal odločbo OPI, s katero mu je bilo od njegove pravice do letnega dopusta odšteti več dni dopusta. Sodišče za uslužbence je tožbo zavrnilo, pri čemer je navedlo, da zadevna oseba ni niti zaprosila za dovoljenje niti ni vsaj predhodno obvestila svoje službe o svojih odsotnostih.

Kariera uradnika

1. Natečaj

Sodišče za uslužbence je v zgoraj navedeni sodbi *Bennett in drugi proti UUNT* – po tem, ko je opozorilo, da iz sodne prakse izhaja, da je na podlagi interesa službe upravičeno od kandidata na natečaju zahtevati, da ima posebna jezikovna znanja nekaterih jezikov Unije – ugotovilo, da v notranjem delovanju institucij celoten sistem jezikovne raznovrstnosti povzroča velike težave pri vodenju in je ekonomsko obremenilen. Zato dobro delovanje institucij in organov Unije, še posebej če ima zadevni organ omejena sredstva, lahko objektivno utemelji omejeno izbiro jezikov za notranjo komunikacijo in torej jezikov za preizkuse na natečaju.

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 17. novembra 2009, ki je bila izrečena v zadevi *Di Prospero proti Komisiji* (F-99/08*), obravnavalo ugovor nezakonnosti – glede na člen 27, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov, ki določa, da „[mora] zaposlovanje zagotoviti, da institucija dobi najsposobnejše, najučinkovitejše in neoporečne uradnike, ki jih izbira na najširšem možnem

geografskem območju [...]” – glede klavzule iz obvestila o splošnem natečaju, ki določa, da je preizkuse več splošnih natečajev mogoče organizirati hkrati in da se zato kandidati lahko prijavijo le na enega od njih. Sodišče za uslužbence je razsodilo, da ta klavzula ni združljiva z navedeno določbo Kadrovskih predpisov in je posledično za nično razglasilo odločbo, s katero je Urad za izbor osebja Evropskih skupnosti (EPSO) zavrnil kandidaturo tožeče stranke na enem od dveh splošnih natečajev, na katera se je prijavila.

2. Postopki imenovanja

Sodišče za uslužbence je odločalo o skupini treh tožb tožečih strank, ki so izpodbijale odločbe, s katerimi so bile zavrnjene njihove kandidature za prosto delovno mesto vodje predstavništva Komisije v Atenah. Sodišče za uslužbence je s tremi sodbami z dne 2. aprila 2009 v zadevah *Menidiatis proti Komisiji* (F-128/07*), *Yannoussis proti Komisiji* (F-143/07) in *Kremlis proti Komisiji* (F-129/07) ugodilo tožbenemu razlogu tožečih strank, ki se nanaša na nezakonito uporabo postopka napotitve, kot je določen v členu 37, prvi odstavek, točka (a), druga alineja, Kadrovskih predpisov, in izpodbijane odločbe razglasilo za nične. Natančneje, presodilo je, da „političnost in občutljivost“ funkcij, ki jih opravljajo vodje predstavništev Komisije, kot taki ne moreta zadostovati, da upravičita uporabo upravnega statusa napotitve za uradnika, da pomaga članu Komisije. Taka razlaga člena 37, prvi odstavek, točka (a), druga alineja, Kadrovskih predpisov naj bi povzročila, da se za pomoč navedenim članom dovoli napotitev vseh uradnikov, ki opravljajo „politične in občutljive“ funkcije v instituciji in so običajno višji vodstveni delavci, in tako vplivala na samo strukturo evropskih javnih uslužbencev, kot je vzpostavljena s členom 35 Kadrovskih predpisov, saj povzroča pomisleke predvsem o preglednosti hierarhije.

V sodbi z dne 6. maja 2009 v zadevi *Campos Valls proti Svetu* (F-39/07*) je bilo navedeno, da v okviru preizkusa postopka imenovanja kvalifikacij, zahtevanih v objavi prostega delovnega mesta, ni mogoče razlagati neodvisno od opisa nalog iz te objave.

Prejemki in socialne ugodnosti uradnika

V zadevi *Balieu-Steinmetz in Noworyta proti Parlamentu* (F-115/07), v kateri je bila izdana sodba z dne 28. aprila 2009, so tožeče stranke, telefonisti, Sodišču za uslužbence v obravnavo predložile odločbo Parlamenta, s katero jim je bilo zavrnjeno plačilo pavšalnega prejemka za dodatne ure. Tožeče stranke so navedle tožbeni razlog kršitve načela enakega obravnavanja, pri čemer so zatrjevale, da so njihovi kolegi, ki so začeli delati pred 1. majem 2004, še naprej dobivali ta prejemek. Parlament se je v obrambo skliceval, po eni strani, na sodno prakso, na podlagi katere se nihče ne more v svojo korist sklicevati na nezakonnost, ki je bila storjena v korist drugega, in, po drugi strani, na dejstvo, da naj bi bilo plačilo pavšalnega prejemka kolegom tožečih strank nezakonito. Sodišče za uslužbence je – po tem, ko je poudarilo, da je sicer res, da se nihče ne more v svojo korist sklicevati na nezakonnost, ki je bila storjena v korist drugega – kljub temu ugotovilo, da Parlament v obravnavani zadevi ni mogel zadostno dokazati, da plačilo pavšalnega prejemka za dodatne ure kolegom tožečih strank ni imelo pravne podlage. Sodišče za uslužbence je zato izpodbijane odločbe razglasilo za nične. Delovne razmere v telefonski centrali Parlamenta so bile tudi predmet sodbe z dne 18. maja 2009 v zadevi *De Smedt in drugi proti Parlamentu* (F-66/08), ki se je v bistvu nanašala na pojem „delo ponoči, ob sobotah, nedeljah ali praznikih“ v smislu člena 56a Kadrovskih predpisov.

Disciplinski ukrepi

V zgoraj navedeni sodbi *Wenig proti Komisiji* je bilo ugotovljeno, da je nadzor sodišča na področju utemeljenosti ukrepa začasne odstranitve z delovnega mesta zaradi začasnosti takega ukrepa lahko samo zelo omejen. Sodišče se mora tako omejiti na nadzor tega, ali so trditve glede hude kršitve dovolj verjetne in ali niso očitno popolnoma neutemeljene. Sodišče za uslužbence je ugotovilo, da je bilo tako v obravnavani zadevi.

Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev

1. Zaposlovanje pogodbenih uslužbencev

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 29. septembra 2009 v združenih zadevah *Aparicio in drugi proti Komisiji* (F-20/08, F-34/08 in F-75/08*), v kateri je med drugim obravnavalo tožbeni razlog, ki se je nanašal na nezakonitost testa verbalnih in numeričnih sposobnosti, naloženega ob zaposlovanju pogodbenih uslužbencev, ugotovilo, da Komisija in EPSO ob izvrševanju pristojnosti v obravnavanem primeru nista presegla omejitev njune široke diskrecijske pravice, s tem da sta predvidela test verbalnih in numeričnih sposobnosti, pri čemer sta ga označila kot izločilnega in ga predpisala tudi za že zaposlene uslužbence.

2. Odločba Komisije z dne 28. aprila 2004 o najdaljšem trajanju zaposlitve nestalnih uslužbencev v njenih službah

V sodbi z dne 29. januarja 2009 v zadevi *Petrilli proti Komisiji* (F-98/07, zoper njo je bila vložena pritožba pri Splošnem sodišču Evropske unije) je podana ugotovitev, da institucija ne more – ne da bi kršila člen 88, prvi odstavek, PZDU – na splošno in neodvisno od konkretnega primera, zlasti s splošnimi določbami za izvajanje ali s splošno notranjo odločbo, omejiti najdaljšega možnega trajanja zaposlitve pogodbenih uslužbencev na podlagi člena 3b PZDU, kot ga je določil zakonodajalec. Institucije namreč niso pristojne za odstopanje od izrecnega pravila Kadrovskih predpisov ali od navedenih pogojev z določbami za izvajanje, razen če so za to izrecno pooblašene. Sodišče za uslužbence je v obravnavanem primeru ugotovilo, da je bil z odločbo Komisije, s katero je bilo opravljanje službe uslužbenca omejeno na skupno trajanje šest let, nezakonito omejen obseg člena 88, prvi odstavek, PZDU, ki OPSP omogoča sklepanje in obnavljanje pogodb pomožnega pogodbenega uslužbenca za najdlje tri leta. Glede tega se je oprlo na ugotovitev, da je bil pomožni pogodbeni uslužbenec lahko predhodno zaposlen na drugem službenem položaju za obdobje, ki z učinkom sporne odločbe vsaj za tri leta skrajšuje čas, v katerem ga je po navadi dovoljeno zaposliti.

3. Pomožni pogodbeni uslužbenci

V zgoraj navedeni sodbi *Adjemian in drugi proti Komisiji* je bilo razsojeno, da mora vsako delovno mesto pomožnega pogodbenega uslužbenca zadovoljevati začasne ali občasne potrebe. V upravi z velikim številom zaposlenih je neizogibno, da se take potrebe ponavljajo predvsem zaradi nerazpoložljivosti uradnikov, povečanja dela, ki je posledica okoliščin ali potreb vsake splošne direkcije, da občasno zaposli osebe s posebnimi kvalifikacijami ali znanji. Te okoliščine pomenijo objektivne razloge, ki utemeljujejo določeno trajanje pogodb pomožnih uslužbencev in njihovo obnavljanje glede na nenadno pojavitev teh potreb.

4. Pomožni uslužbenci zasedanja Parlamenta

Sodišče za uslužbence je v zgoraj navedeni sodbi *Aayhan in drugi proti Parlamentu* z razlago člena 78 PZDU glede na okvirni sporazum o delu za določen čas, ki je bil sklenjen 18. marca 1999 in je priloga k Direktivi 1999/70/ES o okvirnem sporazumu o delu za določen čas, sklenjenem med ETUC, UNICE in CEEP, razsodilo, da v presledkih ponavljajoče se množične potrebe Parlamenta po človeških virih samo med zasedanji pomenijo „objektivne razloge“ v smislu določbe 5, točka 1(a), navedenega okvirnega sporazuma in upravičujejo veriženje pogodb o zaposlitvi za določen čas, ki se uporabljajo za pomožne uslužbence, in njihovo obnavljanje ob vsakem parlamentarnem zasedanju, kot je predvideno v členu 78 PZDU, do 1. januarja 2007. Čeprav je namreč bilo mogoče take potrebe predvideti, povečanje dejavnosti kljub temu še ni postalo trajno in stalno.

III. Izdatki in stroški postopka

1. Odmera stroškov

Sodišče za uslužbence je v sklepu z dne 10. novembra 2009 v zadevi *X proti Parlamentu* (F-14/08 DEP) ugodilo predlogu tožeče stranke, naj se toženi stranki naloži, da ji plača obresti na znesek stroškov, ki jih je treba povrniti, in to od razglasitve sklepa o odmeri stroškov, pri čemer se obrestna mera, ki jo je treba uporabiti, izračuna na podlagi obrestne mere, ki jo za zadevno obdobje določi Evropska centralna banka za operacije glavnega refinanciranja, in poveča za dve točki, pri tem pa ne preseže obrestne mere, ki jo predlaga tožeča stranka.

2. Stroški postopka

Sodišče za uslužbence je v sklepu z dne 7. oktobra 2009 v zadevi *Marcuccio proti Komisiji* (F-3/08) prvič uporabilo člen 94 Poslovnika, na podlagi katerega se stranki, če Sodišču za uslužbence povzroči stroške, ki bi se jim bilo mogoče izogniti, zlasti če je z vložitvijo tožbe očitno zlorabila postopek, lahko naloži, da jih v celoti ali delno povrne, toda znesek tega povračila ne sme biti višji od 2000 EUR.

Pripomniti je treba, da je Sodišče za uslužbence v zadevi *Voslamber proti Komisiji* (F-86/08), v kateri je bila izdana sodba z dne 30. novembra 2009, obravnavalo predloge tožene institucije, naj se tožeči stranki naloži povračilo dela stroškov postopka na podlagi člena 94 Poslovnika. Navedene predloge je razglasilo za nedopustne, pri čemer je navedlo, da je možnost, predvidena v navedeni določbi, posebna pristojnost sodišča.

IV. Postopki za izdajo začasne odredbe

Na edini sklep o začasni odredbi, ki ga je leta 2009 izdal predsednik Sodišča za uslužbence (sklep z dne 18. decembra 2009 v zadevi *U proti Parlamentu*, F-92/09 R), je vredno opozoriti, ker je sodnik, ki je odločal o začasni odredbi, z njim prvič odredil odlog izvršitve odločbe neke institucije. V obravnavani zadevi je bila tožeča stranka odpuščena v skladu s postopkom iz člena 51 Kadrovskih predpisov, ki se nanaša na nesposobnost uradnika, in je predlagala odlog izvršitve odločbe o postopku odpovedi njenega delovnega razmerja. Predsednik Sodišča za uslužbence je glede pogoja v zvezi z nujnostjo ugotovil, da tožeča stranka ni imela sredstev, ki bi ji – dokler ne bi bilo odločeno o postopku v glavni stvari – običajno morala omogočiti pokritje vseh stroškov, nujno potrebnih za zadovoljitev njenih osnovnih potreb. Nacionalni organi države stalnega

prebivališča tožeče stranke so ji namreč zavrnili nadomestilo za brezposelnost, poleg tega pa je bilo malo verjetno, da bi tožeča stranka ob upoštevanju osebnostnih težav, za katere se je izkazalo, da jih je imela, lahko hitro našla novo zaposlitev. Glede pogoja, ki se nanaša na *fumus boni juris*, je predsednik Sodišča za uslužbence ugotovil, da se je najprej zdelo, da tožena institucija ni ravnala z vso skrbnostjo, ki ji jo nalaga dolžnost skrbnega ravnanja, da bi se glede tožeče stranke ovrigel dvom o morebitni povezavi med poklicnimi težavami zadevne osebe in njenim duševnim zdravjem. Nazadnje, predsednik Sodišča za uslužbence je glede tehtanja interesov ugotovil, da čeprav bi ponovna vključitev tožeče stranke v delo škodovala organizaciji služb Parlamenta, bi morala ta institucija preučiti možnost, da na podlagi člena 59(5) Kadrovske predpise od tožeče stranke zahteva, da gre na bolniški dopust.